

- uzyskać warunki do twórczej dyskusji, poszukującej korzystniejszych rozwiązań,
- wskazać podstawowe odcinki gospodarki zakładu (przedsiębiorstwa), na których można szukać szczególnie istotnych usprawnień (jako że poziom techniczno-ekonomiczny gospodarki na tych odcinkach jest aktualnie relatywnie gorszy w porównaniu z innymi zakładami krajowymi lub z podobnymi kierunkami produkcji za granicą albo też ponieważ odcinki te decydują o najbardziej dynamicznych kierunkach produkcji),
- osiągnąć możliwość dokładniejszego i wyraźniejszego podbudowania wskaźników, które są stosowane przy zaliczaniu inwestycji do odpowiednich klas efektywności, za pomocą konkretnych danych statystycznych, projektowych lub założeń planistycznych dotyczących poszczególnych składników efektów i nakładów.

37. Należy położyć nacisk na takie zorganizowanie bieżących (okresowych) informacji statystycznych i innych, a także sporządzanych na ich podstawie wyników analiz ekonomicznych, które umożliwią sprawdzanie, w jakim stopniu rzeczywisty rozwój sytuacji potwierdza założenia przyjmowane uprzednio przy rozpatrywaniu projektowanych przedsięwzięć rozwojowych w danym przedsiębiorstwie. Systematyczne badanie i aktualizowanie informacji jest niezbędnym warunkiem stopniowego podnoszenia jakości i trafności oceny wielostronnych i skomplikowanych czynników, które wywierają wpływ na wyniki omawianych analiz efektywnościowych.

38. Równoległe do podanych wyżej zaleceń, które akcentowały potrzebę rozpoznania i udostępnienia szerokiego aktywowi załogi danych o poszczególnych czynnikach wpływających na ekonomiczną efektywność inwestycji, należy podkreślić celowość ujmowania wielostronnych i wzajemnie powiązanych czynników w jednym, kompleksowym rachunku opartym na odpowiednich technikach programowania matematycznego. Podejście takie, szczególnie istotne w branżach o licznych i wielokierunkowo powiązanych fazach procesu przetwórstwa, powinno być stosowane przy współudziale odpowiednich jednostek zaplecza naukowo-badawczego danego przemysłu, wyższych uczelni oraz innych jednostek naukowo-badawczych.

VI. Postanowienia końcowe.

39. Zainteresowani ministrowie mogą określić zasady klasyfikowania inwestycji, których produkcja przeznaczona jest w całości na cele dostaw zaopatrzeniowych i brak do ich wyceny cen dewizowych. Przy ustaleniu tych zasad zaleca się stosować kryteria podane w tablicy 1 i 2, adaptując je do specyficznych cech omawianych inwestycji.

40. W przepisach ustalonych przez Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości, mających na celu dostosowanie podanych w wytycznych metod klasyfikacji do specyficznych cech inwestycji państwowego przemysłu terenowego i spółdzielczości, nie powinny być zmienione kryteria, które ustalono dla wskaźników efektywności produkcji.

187

UCHWAŁA Nr 106 RADY MINISTRÓW

z dnia 14 czerwca 1969 r.

w sprawie ustalania cen za prace projektowe.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 3 czerwca 1953 r. o ustalaniu cen, opłat i stawek taryfowych (Dz. U. Nr 31, poz. 122) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Powierza się Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych:

- 1) ustalanie zasad wyceny prac projektowych i prac związanych z projektowaniem inwestycji i remontów budowlanych,
- 2) ustalanie cen i cenników prac projektowych oraz cen za prace związane z projektowaniem inwestycji,
- 3) prowadzenie kontroli i analizy cen oraz kosztów projektowania inwestycji i remontów budowlanych.

§ 2. Powierza się Ministrowi Przemysłu Maszynowego:

- 1) ustalanie zasad wyceny prac projektowych i prac związanych z projektowaniem konstrukcji maszyn i urządzeń,
- 2) ustalanie cen i cenników prac projektowych oraz cen za prace związane z projektowaniem konstrukcji maszyn i urządzeń,
- 3) prowadzenie kontroli i analizy cen oraz kosztów projektowania konstrukcji maszyn i urządzeń.

§ 3. Ministrowie Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz Przemysłu Maszynowego, stosownie do swych kompetencji:

- 1) mogą przekazywać właściwym ministrom lub kierownikom urzędów centralnych niektóre uprawnienia spośród wymienionych w § 1 i w § 2,
- 2) ustalać sposób zastosowania przepisów określonych w § 1 i w § 2 w odniesieniu do nie uspołecznionych jednostek projektowania oraz do osób fizycznych wykonu-

jących prace projektowe lub prace związane z projektowaniem,

- 3) ustalać — w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami — zasady współdziałania ministerstw i urzędów centralnych w zakresie ustalania cen i cenników prac projektowych i cen za prace związane z projektowaniem inwestycji oraz z projektowaniem konstrukcji maszyn i urządzeń, jak również w zakresie uzyskiwania z podległych im jednostek projektowania danych, niezbędnych do kontroli i analizy cen oraz kosztów projektowania.

§ 4. Ustanawia się przy Ministrze Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz przy Ministrze Przemysłu Maszynowego odpowiednie „Międzyresortowe Komisje Cenników Projektowych”, jako organy opiniodawcze dla ustalania zasad wyceny i rozliczania prac projektowych oraz prac związanych z projektowaniem, jak również dla ustalania cen i cenników tych prac. W skład komisji wchodzi pełnomocni przedstawiciele ministrów i kierowników urzędów centralnych właściwych dla rozpatrywanej tematyki oraz przedstawiciele Ministra Finansów i Przewodniczącego Państwowej Komisji Cen. Regulaminy komisji ustalać Ministrowie Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz Przemysłu Maszynowego.

§ 5. Tracą moc:

- 1) uchwała nr 255 Rady Ministrów z dnia 18 lipca 1957 r. w sprawie zasad ustalania cen (cenników) za prace projektowo-kosztorysowe wykonywane przez biura projektowe oraz w sprawie organów właściwych do ustalania tych cen (cenników) (Monitor Polski Nr 60, poz. 367),

2) § 2 pkt 2 uchwały nr 318 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 27 września 1966 r. w sprawie usprawnienia koordynacji działalności biur (samodzielnych pracowni) projektów.

§ 6. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz
Wiceprezes Rady Ministrów

188

ZARZĄDZENIE Nr 52 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 14 czerwca 1969 r.

w sprawie ramowych zasad, trybu oraz organizacji bilansowania i rozdziału robót budowlano-montażowych.

W celu usprawnienia bilansowania i rozdziału robót budowlano-montażowych jako podstawy do opracowania planów inwestycyjnych i planów budownictwa zarządza się, co następuje:

§ 1. Zarządzenie określa począwszy od planu na 1970 r. zasady, tryb oraz organizację bilansowania i rozdziału robót budowlano-montażowych, zwanych dalej „robotami”.

§ 2. Podstawą do sporządzenia bilansów są pięcioletnie plany inwestycyjne i plany budownictwa, z uwzględnieniem zmian wynikających z planów dwuletnich i rocznych.

§ 3. Bilansowaniu podlegają:

- 1) nakłady na roboty objęte planem inwestycyjnym i na roboty spoza planu inwestycyjnego,
- 2) zadania produkcyjne przedsiębiorstw budowlano-montażowych wykonujących roboty w systemie zleceń i jednostek realizujących roboty w systemie gospodarczym.

§ 4. 1. Rozdziałowi podlegają roboty objęte planem inwestycyjnym, przewidziane do realizacji w systemie zleceń.

2. Rozdziałowi mogą również podlegać roboty wykonywane w systemie zleceń spoza planu inwestycyjnego.

§ 5. Bilansowaniem i rozdziałem robót kieruje Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

§ 6. 1. Komisja Planowania przy Radzie Ministrów określa corocznie, w terminie umożliwiającym prawidłowe przeprowadzenie bilansowania i rozdziału robót:

- 1) wielkość nakładów na roboty z planu inwestycyjnego i spoza planu inwestycyjnego w podziale na poszczególne ministerstwa i prezydium wojewódzkich rad narodowych oraz w podziale na wykonywane w systemie zleceń i w systemie gospodarczym, a w zakresie inwestycji planu centralnego ponadto w przekrojach wojewódzkich,
- 2) zadania w zakresie produkcji budowlano-montażowej dla poszczególnych ministerstw nadzorujących przedsiębiorstwa budowlano-montażowe w podziale na roboty z planu inwestycyjnego i roboty spoza planu inwestycyjnego.

2. Komisja Planowania przy Radzie Ministrów na 2 miesiące przed terminem złożenia resortowych projektów planów zapewni dostarczenie ministerstwom i prezidiom wojewódzkich rad narodowych informacji o rodzaju i lokalizacji ważniejszych nowo rozpoczynanych zadań inwestycyjnych.

§ 7. 1. Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych dokonuje rozdziału robót w zakresie:

- 1) budownictwa przemysłowego,
- 2) budownictwa mieszkaniowego łącznie z budownictwem towarzyszącym w osiedlach,
- 3) uzbrojenia terenu pod budowę nowych osiedli mieszkaniowych,
- 4) budownictwa szkolnego,
- 5) budownictwa służby zdrowia,
- 6) wspólnych inwestycji koordynowanych przez rady narodowe o większym znaczeniu gospodarczym,
- 7) innych rodzajów budownictwa realizowanych przez podległe przedsiębiorstwa zgodnie z ich specjalizacją.

2. Minister Górnictwa i Energetyki dokonuje rozdziału robót w zakresie robót górniczych.

3. Minister Komunikacji dokonuje rozdziału robót w zakresie robót komunikacyjnych.

4. Minister Łączności dokonuje rozdziału robót w zakresie robót telekomunikacyjnych.

5. Prezydium wojewódzkich rad narodowych dokonują rozdziału robót w zakresie pozostałego budownictwa, realizowanego przez przedsiębiorstwa nadzorowane przez resorty, o których mowa w § 10 ust. 1.

6. Ministrowie i prezydium wojewódzkich rad narodowych, o których mowa w ust. 1—5, dokonują rozdziału robót między przedsiębiorstwa w generalnym i bezpośrednim wykonawstwie oraz określają wielkość robót wykonywanych siłami własnymi.

§ 8. 1. Przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych nie powinny wykonywać małych i nieskomplikowanych robót inwestycyjnych, w szczególności w zakresie rekonstrukcji i modernizacji, oraz małych robót remontowych i robót nie wymagających użycia ciężkiego sprzętu budowlanego. Roboty te powinny być wykonywane w systemie gospodarczym oraz przez przedsiębiorstwa remontowo-budowlane innych resortów, spółdzielcze i organizacji społecznych.

2. Przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Rolnictwa wykonują roboty w zakresie budownictwa rolniczego, a po pełnym zaspokojeniu potrzeb inwestorów resortu rolnictwa, w granicach wolnych mocy produkcyjnych, roboty związane bezpośrednio z rolnictwem oraz pozostałym budownictwem ogólnym na wsi.

§ 9. 1. Portfele zleceń przedsiębiorstw budowlano-montażowych podległych:

- 1) Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych,
- 2) Ministrowi Górnictwa i Energetyki,
- 3) Ministrowi Przemysłu Ciężkiego,
- 4) Ministrowi Przemysłu Maszynowego,
- 5) Ministrowi Przemysłu Chemicznego,
- 6) Ministrowi Przemysłu Lekkiego,
- 7) Ministrowi Komunikacji,
- 8) Ministrowi Łączności

zatwierdzają właściwi ministrowie.

2. Ministrowie mogą przekazać uprawnienia, o których mowa w ust. 1 oraz w § 7, dyrektorom nadzorowanych zjednoczeń.

3. Ministrowie wymienieni w ust. 1 włączają do portfeli zleceń podległych im przedsiębiorstw roboty należące do ich specjalności, świadczone na rzecz generalnych wykonawców podległych innym ministrom (prezidiom rad narodowych).

§ 10. 1. Portfele zleceń przedsiębiorstw budowlano-montażowych podległych i nadzorowanych przez:

- 1) Ministra Rolnictwa,
- 2) Ministra Gospodarki Komunalnej,
- 3) Ministra Kultury i Sztuki,
- 4) Ministra Handlu Wewnętrznego,
- 5) Centralny Związek Spółdzielczości Pracy,
- 6) Centralę Spółdzielni Ogrodniczych,
- 7) Komitet Drobnej Wytwórczości,